

Kampen Historielag

KAMPEN- KALENDEREN 1997

FRIDA SCHIOLDBORG: Plassen foran Kampen kirke 1920

OSLO BYMUSEUM

Kr 50,-

Utgitt av Kampen Historielag nov. '96
Bogata 21
0655 Oslo

Layout: Siri Bryn
Repro og trykk: Kampen Grafisk A/S
Opplag: 850

FOTO: PER ANDERS ROSENKVIST

RUTH OG KNUT

– KAMPERAMP? RUTH HEVER BRYNENE. – Alminnelige arbeidsfolk var det som bodde her. Fattige, men ordentlige folk. Ikke kjeltringer, overfall og bråk som i dag. Kampens grand old lady, 80 i år: Aristokratisk hvitt hår mot røde lepper og negler, et skarpt blikk og beske kommentarer. I mer enn femti år har den magre skikkelsen hatt Knut ved sin side; på bussen, på gata, på Rimi, på vei fra «landet» til Normannsgata 43: – Jeg ble født i andre oppgangen. På fireårsdagen til søstera mi, hun skulle ha selskap, så kom jeg!

Vognmann Halvorsen eide huset. – Bakgården var full av vogner og unger. Vi hoppet paradiset, lekte gjemsel og sisten og fikk smultring når vi gikk ærender for frk. Henriksen. Klokket 20.00 ringte kirkeklokka, da fór alle hjem. Med Vålerenga var uenigheten kronisk, så vi holdt vårs her rundt kirka, her på Øvre Kampen.

Stas var det, da hun fikk sykkel av faren, Rudolf Gundersen, den berømte skøyteløperen med verdensrekord på 500 meter. – Det har iallfall ikke gått i arv. Han var flink han, skjønner du. Familien flyttet ned i Brinken i 1932, rett for konfirmasjonen. To pene søstre på bytur sa aldri at de var fra Kampen: – Det kunne en jo ikke si!

Knut Finster var visergutt og på farten overalt. Født i Nedre Vollgate, gikk han på Vaterland skole og var med i Milorg under krigen. Sentrumsgutten og Kampenjenta traff hverandre St. Hans i frigjøringsrusen i 1945 – falt pladask – og det gikk slag i slag med forlovelse, giftemål, førstefødte Torill og så Anne.

I 1953 kjøpte de leiligheten i Normannsgata 43 for 8.000 kroner. Der drev tante Thelma vaskeri. I begynnelse

sen strok fru Finster skjorter hjemme for 85 øre per stk. Senere fikk hun plassen bak rullen, der hun skulle bli så lenge armene holdt. Han var 40 år hos Maler'n til Alf R. Bjercke. Så ble begge fortidspensjonert, og dagene deres egne.

Fra vinduet følger han med på danskebåten. Hun sitter med tippkupongen og rullingsen. De har utsikt over kirkeplassen og takene nedover Normannsgata. – Der var det fjøs, vi henta melk i spann. Der lå kolonial, manufaktur, sliperi, tobakksbutikk, fargehandel, bokhandel, mekanisk verksted og melkeforretning på hvert hjørne. Lundinggården, det var fiffen på Kampen: – Han var murermester med veabu på Frogner. En viss forskjell på folk var det, nikker hun.

– Nå kjenner vi ingen lenger. Alle de andre er borte. Vi er de eneste igjen, sukker Ruth og Knut Finster.

Oona Solberg

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
1			1	2	3	4	5
2	6	7	8	9	10	11	12
3	13	14	15	16	17	18	19
4	20	21	22	23	24	25	26
5	27	28	29	30	31		

1 Nyttårsdag

Februar

FOTO: PRIVAT EIE

KUPPERNS HJEMKOMST

I FEBRUAR 1957 ble Knut «Kuppern» Johannesen den første nordmann som vant et internasjonalt skøytemesterskap siden Hjallis' triumfer i årene 1950-52.

Tjuetreåringen fra Hertug Skules gate 10 hadde tidligere denne vinteren blitt mester under NM i Larvik, for deretter å ta sølv under EM på Bislet. VM ble arrangert på Fyrvilla Stadion i Östersund 16. og 17. februar. Da Knut en lørdag vant 5.000 meteren med tiden 8.08.9, skrev Sportsmanden at dette er et mesterstykke. Og da han etter å ha vunnet 10.000 meteren på søndag med 16.33.9 var blitt vår nye verdensmester, skrev Hjallis at dette er skøytehistoriens største prestasjon – verdensmester Knut viste oss det perfekte. Sveriges skøytepresident Sven Låftmann uttalte at «jeg har aldri hørt at en utlending har vært så populær i Sverige. At Kuppern tok seieren var det beste som kunne hende Östersund».

Hjemkomsten til Kampen ble en triumf og en mottakelse uten sidestykke. Et menneskehav bølget gjennom gatene, samtlige vinduer var åpne og tett besatt med skuelystne. Ifølge avisene var det så trangt rundt Sommerfrydløkkens portal at konstablene ikke klarte å rekke henda i været! Barnevogner pyntet med flagg og søndagsklede småpiker ventet andektig med blomsterbuketter.

«Og så plutselig var vi inne i Kupperns egen gård, et dypt isete hull mellom himmelhøye bygg, med lys og folk

i tusen vinduer, noen sto til og med langt ute på karmen – og langt under dem bølget et hav av bare Kampen-entusiaster, med guttemusikkens fane stolt til vær. Fanen kom på avveie, men guttene blåste bare uten, de var loset trygt på plass bak tørkestativet, mellom girlandere og flagg og et prangende lysarrangement med «VM» i fargede pærer rett foran Kupperns oppgang. Og da fikk vi se den største av alle Kampegutter entre sandkassa, mens vinduene nær var blåst ut av jubelen.

Og Kuppern sjøl uttalte til pressen at dette var for hardt. «Men de andre gutta ville nok ønsket at de var fra Kampen om de hadde visst om dette», sa han.

Kåre Engbråthen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
5						1	2
6	3	4	5	6	7	8	9
7	10	11	12	13	14	15	16
8	17	18	19	20	21	22	23
9	24	25	26	27	28		

ELVERUMGATEN BAK TIL HØYRE. FOTO: PRIVAT EIE

ELVERUMGATEN 15 I 1920-ÅRENE

– SOM 17-ÅRING FLYTTET JEG INN i Elverumgaten 15 til mine to kusiner som bodde der. Jeg ønsket å finne et arbeid i byen. Året var 1920. Mine kusiner var syersker på en skjortefabrikk, og der fikk jeg også begynne å arbeide.

Elverumgaten 15 besto av to gamle, gråmalte hus som lå tett inntil hverandre. Vi bodde i annen etasje og hadde vindu ut mot Kampen Menighetshus. Inngangen var ganske stor, og på hver side bodde det familier med mange barn – til tross for at leilighetene var små.

I annen etasje var det tre små leiligheter – trappen opp var bratt og smal – og i en av leilighetene bodde vi. Tvers over gangen bodde en familie med fire barn – faren var snekker på en kassefabrikk i nærheten. En liten familie etter datidens størrelse, og den familien hadde vi mye hygge sammen med.

I den innerste leiligheten bodde det også noen snekkere som innimellom festet og hadde det svært så moro. Da kunne det bli svært så problematisk å komme opp og ned trappa at det hortes lange veier.

Familiene rundt oss strevde og jobbet for å få endene til å møtes og for å få det best mulig. Allikevel var barne dødeligheten stor, og bare i vårt hus var det flere små barn som døde i løpet av de årene vi bodde der.

Fra inngangsdøra kom vi rett inn på kjøkkenet. Der hadde vi både elektrisk komfyr og kokeplate, noe som var svært moderne på den tiden. Elektrisk lys var det godt å

ha. Vann var ikke innlagt, så det hentet vi i kjelleren i nabohuset, der var det vannspring.

På grunn av det elektriske lyset, var det ikke så mørkt og skremmende å hente vann i sene kveldstimer. Og fra de store opplyste vinduene på på Kampen Menighetshus ble området rundt lyst og fint.

Ute i gården sto vanntroa, så hestene skulle få nok å drikke. Det hendte at vi fikk ubudne gjester i leiligheten vår, kakkellakkene kunne til tider bli svært så plagsomme. Allikevel – å tenke tilbake alle disse årene – så var det en hyggelig tid.

Torine B. Jacobsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
9						1	2
10	3	4	5	6	7	8	9
11	10	11	12	13	14	15	16
12	17	18	19	20	21	22	23
13	24	25	26	27	28	29	30
14	31						

27 Skjærtorsdag 28 Langfredag
30 1. påskedag 31 2. påskedag

FOTO: J. H. KÜENHOLDT

STORE KA'LS KAMPEN

DETTE STASELIGE FLYFOTOET AV KAMPEN er tatt en gang helt i slutten av 1930-årene, nettopp på den tiden da Kampen ble forandret fra en søvniq ravnekrok i Oslos utkant til en tett befolket bydel. Byggevirksoinheten i 1930-årene var intens her oppe. Bare på det området bildet dekker, ble det bygd om lag 630 leiligheter, noe som tilsa en befolkningsvekst på 2.000-2.200 mennesker, og det i løpet av ett tiår. Det største byggeprosjektet var selvsagt Kampen byggeselskap, «Jonsebygga» kallet, med hele 433 leiligheter, hovedsakelig på to rom, kjøkken og bad. Tomteprisen lå den gang på 25-30 kr/m², og Jonsebygga dekker et område på om lag 20 mål. Brødrene Johnsen, med «Store Ka'l» i spissen, var et av mellomkrigstidens største entrepenørfirmaer, som blant annet også bygde Sinsen og hadde flere prosjekter på Marienlystområdet.

På flyfotoet står også den veldige Kampen Sportshall, åpnet i 1927 i restene av Christiania Stålverk. Sports-hallen var et mekka for boksing og bryting, og kunne ha, på de virkelige store stevnene, som AIF's verdensmesterskap i bryting i 1930, opp mot 4.000 tilskuere. Et av høy-

depunktene i hallens historie var da verdensmesteren i tungvekt, Primo Carnera, hadde oppvisning der. Men det var også annen virksomhet i hallen, som Kampørns danseshow, teaterforestillinger og massemoter. Velkjent er det at Quisling og hans NS ble kjeppjaget derfra av arbeiderungdom fra østkanten.

Sportshallen fikk ingen lang levetid, den ble revet etter noe over 10 års drift for å gi plass til det fine friområdet mellom Telemarksvingen og Trysilgata.

Erik Oluf Melvold

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
14		1	2	3	4	5	6
15	7	8	9	10	11	12	13
16	14	15	16	17	18	19	20
17	21	22	23	24	25	26	27
18	28	29	30				

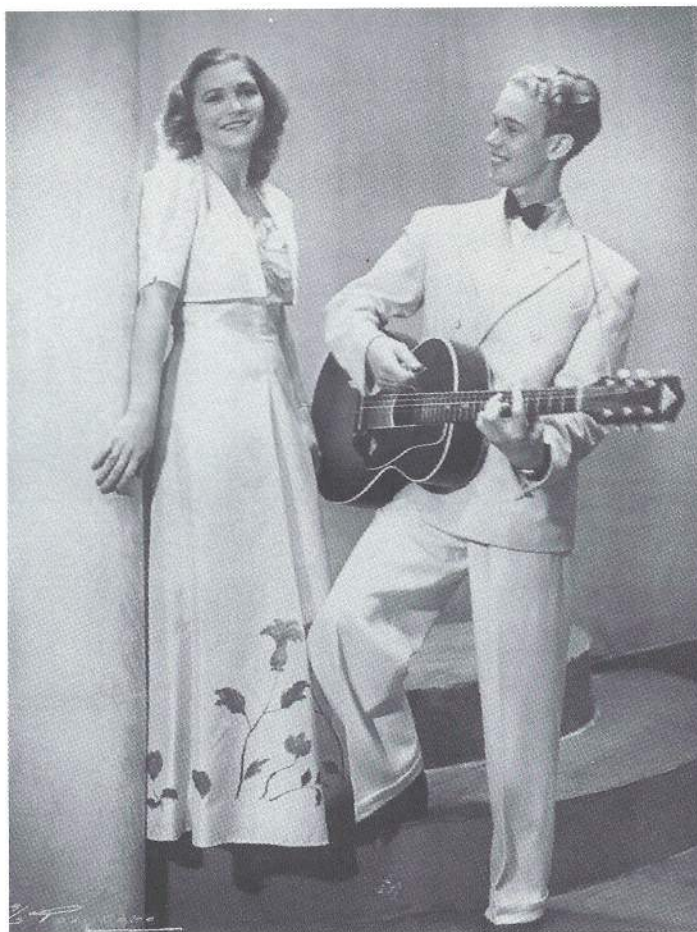
FRA HARMONY DUO TIL THE MONN-KEYS

BARNDOMSHJEMMET LÅ I BIRIGATA 6, et romslig trehus med hage – omtrent der vi nå finner Barnebondegården. Nr. 6 var det eneste husnummeret i gata, som således ikke eksisterer mer. Som 10-åring begynte Oddvar Sanne i Oslo Domkor og avanserte raskt til solist. Byens teatre henvendte seg den gang til Domkoret når det var behov for unge krefter til statistroller. Og blant de tidligste teater-minner er ikke bare «Reisen til julestjernen» på Nationaltheateret, men også å ha stått på samme scene som den legendariske David Knudsen på Det Nye Teater.

I 1940 startet Torstein Grythe Solvguttene. Grunnstammen ble rekruttert fra Domkorets solister, blant dem Oddvar Sørensen. Parallelt med korsangen var han medlem av sangkvartetter i byens jazzmiljø.

Det er krigsåret 1942, med mørklegging, beslaglagte radioer og offentlig danseforbud. Men i Tivoliteltet på Jordal, ved nedsiden av den gamle trappa fra Strømsveien, samler ungdommen seg. Her er det lys og liv og under ledelse av Lulle Kristoffersen underholder musikere fra Bristol-orkesteret. Noe av det mest populære er amatørkonkurransene. Oddvar, som kjentmann i miljøet trass i sine unge år, er fast gjest i teltet. Denne spesielle kvelden er det blant flere den 19-årige Nora Berg som skal i ilden. Når sangen forstummer, går den sakkyndige 15-åringen bak scenen og meddeler arrangørene: «Dette kan vel bli noe!» Og dermed startet Nora og Oddvar Harmony Duo og turnerte land og strand rundt til de i 1943 ble engasjert av Jens Book-Jensen til Chat Noir. Dette varte til 1948 da duoen ble oppløst.

I 1951 startet Egil Monn-Iversen The Monn-Keys med Nora Brockstedt, Solvi Wang, Oddvar Sanne, Per Asplin og Fredrik Conradi, sistnevnte ble i 1954 avløst av Arne Bendiksen. Sanggruppen ble raskt utrolig populær og fikk i 1954 fast engasjement på Chat Noir. Nå ble det igjen sang på heltid, turné-virksomhet, grammofon- og plateinnspillinger og radio- og fjernsynsopptredener. Gruppen var også flittig gjest i Sverige. Men til et trofast publikums store skuffelse opphørte The Monn-Keys i 1964. For Oddvars del ble det engasjementer på Edderkoppen og

HARMONY DUO: NORA BERG (BROCKSTEDT) OG ODDVAR SØRENSEN (SANNE)

Det Norske Teatret opp til begynnelsen av 1970-årene.

Så begynte en ny epoke som medeier og produsent i grammofonselskapet Arne Bendiksen A/S. Men det er en annen historie.

Oddvar Sanne er medlem av Kampen Historielag. Han fyller 70 år denne måneden. Vi gratulerer!

Bjorg Haavardsholm

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
18				1	2	3	4
19	5	6	7	8	9	10	11
20	12	13	14	15	16	17	18
21	19	20	21	22	23	24	25
22	26	27	28	29	30	31	

1 Offisiell høytidsdag 8 Kristi himmelfartsdag
17 Grunnlovsdag 18 Pinsedag 19 2. pinsedag

FOTO: PRIVAT EIE

FRTIDSGLEDER

«NEDOVER FJORDEN EN SNEKKE GLED...», ikke bare én snekke, men mange, mange. Fra ankringsplassene i Akerselva startet båtlivet. Den tidens fritidsaktiviteter og gleder for mang en østkantbeboer.

På Kampen hadde mange en lang arbeidsdag på brygga – og noen skaffet seg også båt så de kunne dra ut på fiske i Bunnefjorden og Oslofjorden. Noen fiskemiddager var ikke å forakte.

Mange familier var sammen om disse turene – flere generasjoner sammen – venner og venners venner. Båtene var fullastet da de toffet utover. De færreste kunne svømme.

Bildet ovenfor viser noen få medlemmer av familien Jacobsen på Kampen og Vålerengen på søndagstur ut til Asbond, fint pyntet i søndagshabitten.

I sommertiden ble det satt opp telt av store presenninger, hvor alle bodde sammen i helger og ferier.

Turid Bergen Dahlman (Jacobsen)

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
22							1
23	2	3	4	5	6	7	8
24	9	10	11	12	13	14	15
25	16	17	18	19	20	21	22
26	23	24	25	26	27	28	29
27	30						

God sommer!

KAMPEN HISTORIELAG

Juli

EDGAR BRUUN IDET HAN GÅR INN TIL SITT NORGESMESTERSKAP NR. 50 I SANDVIKA I 1955.
TIL HØYRE PÅ BILDET ODDVAR SMESTAD, OGSÅ EN TROFAST FROGG-GUTT.

I.L. FROGG OG EDGAR BRUUN

FROGG SKI- OG BALLKLUBB ble stiftet 16.9 1916 og fylte 80 år i fjor. Ved starten holdt de til i området rundt Chr. Krohg's gate, men allerede i 1921 fusjonerte de med Tøyenkameratene. Klubben hadde gode utøvere i flere grener, men det var mars og gangsport som gjorde FROGG kjent både nasjonalt og internasjonalt. Storhetstiden startet i begynnelsen av -30-årene, og varte til 60-årene, bare avbrutt av krigen. I denne tiden var FROGG blant landets ledende i gangsport, og dette var gangsportens glanstid, både i Norge og utlandet. Under krigen lå aktiviteten nede, men i 1945 fusjonerte klubben med Kampen Idrettslag og ble igjen raskt livskraftig under navnet IDRETTSLAGET FROGG. Etter et par år lå medlemstallet jevnt på ca 400. Virksomheten i I.L.FROGG er nå redusert betydelig, men det er kanskje noen som kunne tenke seg å gi den gamle idrettsklubben ny energi?

Blant I.L.FROGGS eminente kappgjengere var det noen faste medaljesankere, så som Arne og Ragnar Olsen, Oddvar Andvik, Oddvar Smestad, Fridthjov Ekholt med flere, men en mann sto fram som et flaggskip: Edgar Bruun. Edgar Bruun hadde en svært lang karriere som

kappgjenger, fra debuten i 1928, hvor han ble nr 27, og til langt opp på 50-tallet. Edgar Bruun satte en rekke verdensrekorder og hadde flere norske mesterskap. Han tok en flott 5te plass i Olympiaden i Berlin i 1936, men karrieren ble stoppet av krigen. Etter krigen trente han for fullt igjen, og under Olympiaden i London i 1948 var han tilbake i teten med en imponerende 4.plass på 50km.

På bildet sees Edgar Bruun lengst til venstre sammen med Oddvar Smestad, Arne Olsen og Oddvar Sandvik.

Stig M. Berg (Kilde: Frogg-posten)

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
27		1	2	3	4	5	6
28	7	8	9	10	11	12	13
29	14	15	16	17	18	19	20
30	21	22	23	24	25	26	27
31	28	29	30	31			

August

FOTO: PRIVAT EIE

NORMANNSGATA, SKOLEN OG STÅLVERKET

KAMPEN SKOLES FØRSTE BYGNING ble oppført etter tegninger av arkitekt Ove Ekman. Han er i vår tid kanskje mest kjent for å ha tegnet Stortorvet 4 med den originale innredningen til Svaneapoteket. Ekman har også signert fengselsbetjenings-boligene i Jordalgata 4 - 10.

17. desember 1888 ble skolen høytidelig innviet av undertegnede oldefar, etter at den fremmøtte forsamlingen hadde avsungen første vers av salmen «I Jesu Navn». Bygningen dannet lenge et forbilde for andre skoler rundt i landet og ble kalt Kampe-typen. Det var landets første skolebygning med bad innredet til elevene, og den verserte i brosjyrer som ble distribuert til nord-europeiske land.

På fotografiet ser vi den eldste bygningen lengst vekk, mens den nærmeste skolebygningen ble bygd i 1902 som tro kopi av den første. Arkitekt Henning Kloumann tegnet kopien. Den ble lagt på tomten til Menighetshuset etter at dette var flyttet til den beliggenheten det har i dag.

Bygningen i bakgrunnen tilhører Christiania Staalværk. Stålverket ble oppført i jobbetiden i 1916 under første verdenskrig. En krigsprofitorvirksomhet basert på produksjon av våpen og krigsmateriell. Christiania Staalværk var et av de industriforetakene som ikke overlevde etter-krigskrisen. Verket forloftet seg i forsøket på å lage et stort platevalseverk og gikk konkurs i 1920.

Bygningen rommet senere Kampen Sportshall, landets kanskje viktigste arena for boksport. Rundt Sportshallen ble Kampen Byggeselskaps gårder oppført i 1930-årene. Den store åpne parkplassen vi finner for enden av Nittedalsgata er tomten etter Christiania Staalværk.

Kampen skole og Christiania Staalværk ble bygd på tomter utskilt fra eiendommen Normannsløkken. Kampen Byggeselskap bebygde den siste delen av løkken på Kampens side av Gjøvikbanen.

Fotografiet må være tatt mellom 1916 og 1922. I 1922 ble nemlig skolebygningen fra 1902 påbygd en ny etasje.

Hassa Horn

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
31					1	2	3
32	4	5	6	7	8	9	10
33	11	12	13	14	15	16	17
34	18	19	20	21	22	23	24
35	25	26	27	28	29	30	31

September

FOTO: WILSE/OSLO BYMUSEUM

NORMANNSGATA ARBEIDSSTUE

I JANUAR 1896 gikk en gruppe damer og herrer sammen om å stifte «Foreningen for arbeidshjem for barn». Foreningen skulle være «som en fortsættelse av en siden 1870-aarene virkende sy- eller klippeforening og hadde til formaal at gi folkeskolens barn lyst og adgang til nyttig beskæftigelse utenfor skoletiden». Et sted å være dersom fritida ble for lang.

Normannsgata 8 huset et slikt «arbeidshjem». Nummer 8 ble i 1916 skjenket til arbeidsstuene, som de ble kalt, av grosserer Andr. Lind og frue.

Virksomheten ble i de første årene støttet av Brændevinsamlaget og Christiania Sparebank. Arbeidsstuene fikk ellers støtte både fra stat og kommune, og i 1947/48 var kommunens bidrag 26.000 kroner.

I 1937 drev «Foreningen for arbeidshjem for barn» fire arbeidstuer med avdelinger både for gutter og piker. Foruten arbeidsstua i Normannsgata, var det én i Lakkegata 3, én i Thorvald Meyers gate 46, og én i Hammerstadgata 7. Sistnevnte hadde skomakeravdeling på Uranienborg skole.

Arbeidsstuene skal ha vært gjennomgående godt besøkt, «mest i de mørke vintermånedene, noe mer uregelmessig vår og høst».

Og det var nyttig lærdom å hente etter skoletid. Jentene var stort sett beskjeftiget med søm, hekling, strikking og andre lett kvinnelige sysler, mens gutta sto i med skomakeri, sløyd og lovsagerarbeider.

Arbeidsstuene ble drevet av hvert sitt lokale styre som hadde én eller flere representanter i et felles hovedstyre. Stuene hadde felles økonomi og felles hovedkasserer. Virksomheten var populær, og arbeidsstua i Normannsgata 8 var i drift fram til slutten av 50-åra.

Bjorg Haavardsholm

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
36	1	2	3	4	5	6	7
37	8	9	10	11	12	13	14
38	15	16	17	18	19	20	21
39	22	23	24	25	26	27	28
40	29	30					

Oktober

FOTO: FRA ST. HALVARD 4/81

BRANDSTATIONEN PÅ GALGEBERG

BRANNSTASJONEN PÅ GALGEBERG ble opprettet i 1890, og holdt til i St. Halvards gate 59. Stasjonen skulle betjene Kampen og Vålerenga og ble kalt Vålerenga Brandstation. Etter en storbrann i Kristiania 1858 ble det opprettet fast brannkorps i 1861 med stasjon blant annet på Grønland.

Opprettelsen av stasjonen på Galgeberg kom som et resultat av store branner i bydelen i 1881 og 1887, hvor 21 bygninger brant ned. Det viste seg at med hest og vogn tok det for lang tid oppover fra Grønland. Selve brannstasjonen var antakelig bygd for byutvidelsen i 1859. I bakgården var det stall og plass til vogner. Det var et høydepunkt for strøkets barn når hester og vogner tordnet ut i de brostenslagte gatene så gnistene fok rundt hestekoene. Brannmennene satt sidelengs på de åpne vognene med ryggen mot hverandre. Ved store branner rykket de ut også utenfor sitt distrikt, og ved en brann på Vaterland kom gutta fra Kampen og Vålerenga til unnsetning. I voldsom fart raste de over Vaterlandsbrua og svingte brått opp til venstre inn i Vaterland. Vogna slang sidelengs og var nær ved å gå i Akerselva. En av konstablene brølte i farta: «Der gikk vi nesten i elva!». Brannmester Broch fortrakk ikke en mine, men brølte kort tilbake, men ekvipasjen holdt samme fart: «Nesten er nok gutter!»

Bildet viser mannskapet samlet foran stasjonen, og er

tatt ved århundreskiftet. Mannen som står i bakerste rekke som nummer 2 fra venstre het Jacob Berg. Han bodde i Håkons gate og fikk 9 barn. Hans yngste sønn ble også boende på Kampen og ble brannmann som sin far.

Etter århundreskiftet kom etter hvert automobilene til Christiania, og brannvesenet ble motorisert. Stasjonen på Galgeberg ble lagt ned i 1923, og brannbilene tok over transporten. Disse ble nok like spennende for en ny generasjon unger, og de var raskere enn de gamle gampene. Men det ble nok aldri så hyggelig i garasjene som i stallen bak brannstasjonen.

Stig M. Berg

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
40			1	2	3	4	5
41	6	7	8	9	10	11	12
42	13	14	15	16	17	18	19
43	20	21	22	23	24	25	26
44	27	28	29	30	31		

November

FOTO: PRIVAT EIE

HAGEGATA FØR TØYEN SENTRUM

FØRSTE GANGEN NAVNET TØYEN DUKKET OPP på det området som i dag med urette heter Tøyen Sentrum, var i «Generalplan for Oslo», publisert i 1950.

Denne planen dannet utgangspunktet for Stor-Oslos utvikling opp til vår egen tid. En av planens ideelle bærebjelker var å skape nye «bysamfunn» i Oslo-gryta med egne bydelssentre. Disse bysamfunnene kjenner vi igjen under den mer populære betegnelsen drabantbyer.

Tøyen ble i generalplanen av 1950 utpekt til å bli et bydelssenter på linje med Tåsen og Lambertseter. Forskjellen var bare at mens Tåsen og Lambertseter fortsatt nærmest var jordbruksareal, så var dette «Tøyen» Kampens travle handlestrøk med Hagegata, Vardalsgata og Kolstadgata.

Åpningen av T-banen med stasjon nesten rett under kjelleren på Kampen postkontor i Ringata gjorde ikke navnesituasjonen bedre, fordi navnevalget på stasjonen ble «Tøyen (- Munchmuseet)».

Oslo kommune fullbyrdet miséren da politikerne make-skiptet kommunens eiendommer i området med entreprenørforretningen Kr. Stensrud & Søn A/S' eiendommer på Rodeløkka. Eiendommene på Rodeløkka er i dag stort sett bevart, mens Kampens handlestrøk ble revet ned og erstattet med «bydelssenteret Tøyen Sentrum». Hagegatas fine løp fra Brinken ned til Botanisk hage ble brutt av femtitallets vyer om et bysamfunn som aldri tidligere har eksistert, og som vi ikke lenger ønsker.

Fotografiet er tatt fra Hagegata mot Kampen. På høyre

side i forgrunnen ligger Tøyen skole (grensen mellom Kampen og Tøyen gikk i Sørligata). Bakerst til venstre ligger Kampeslottet (Norderhovgata 38) og troner på høyden. Blant husene i forgrunnen ser vi Sorli Hovedgård, som Kampenkalenderen presenterte i august 1993. Det var her det begynte. Alle eiendommene på Kampen er fradelt Sorli Hovedgård, også kjent som Bergsløkken, mens ingen av eiendommene på bildet, bortsett fra skolen, har tilhørt Tøyen gård.

Derfor er det grunn til å reise parolen: «T-banestasjonen skal hete Kampen - Munchmuseet og senteret skal dopes Kampen Sentrum». (I parentes nevnes kun at Tøyen postkontor i sin tid lå i Trondheimsveien like nedenfor Lakkegata skole.)

Hassa Horn

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
44						1	2
45	3	4	5	6	7	8	9
46	10	11	12	13	14	15	16
47	17	18	19	20	21	22	23
48	24	25	26	27	28	29	30

LANDSBYPREST PÅ KAMPEN

SOKNEPRESTEN PÅ KAMPEN er lys og mild, og tar lett til smilet. Med sine 21 år i menigheten er Kirsti Aasen den presten som har vært nest lengst i tjenesten her. Menighetens første prest, Oscar Moe, virket i bydelen i 37 år. Kirsti Aasen er i ferd med å hale innpå.

Hun kom til Kampen høsten 1975. – Menigheten ville ha en kvinnelig prest, forteller Kirsti, som fikk embetet i konkurranse med to menn. Dermed fikk menigheten sin første kvinne ved alteret.

Kirsti Aasen har sine rotter i Vingelen i Østerdalen, og har fortsatt tilhørighet der. Feriene tilbringes ofte på setra, som ligger i ei grend med full seterdrift.

Kirsti utdannet seg til organist samtidig som hun studerte teologi. – Det var noe usikkert dette med kvinnelige prester, så jeg ville ha noe annet i tillegg, sier hun. Og i sju år arbeidet hun som organist i Søster-kirkene på Gran.

– Jeg likte meg med en gang jeg kom til Kampen. Det minte meg litt om miljøet i hjembygda. Du treffer alltid kjente og kan slå av en prat. Et miljø der folk tar vare på hverandre. Som prest blir jeg ikke satt på en pidestall. Det er befriende ujølete her.

Kirsti Aasen utvidet kirkens plass i bydelen. Hun var en av de første som slo kirkedørene opp for mangfoldige kulturarrangementer. Kunstnere fra hele Skandinavia har gjestet kirken med lyrikkaftener. 1. mai-gudstjenestene er etter hvert blitt berømte med politikere på talerstolen og Magnolia Jazzband ved instrumentene. – Kirken har et fint rom for musikk, sier organist Aasen. For ti år siden var hun blant initiativtakerne til Kampen Kro- og Kirkekor, som fortsatt er i aktivitet.

I løpet av sin tjeneste i menigheten har Kirsti Aasen viet mange par, døpt et utall barn, og hun har forrettet ved en rekke begravelser. – Siden jeg begynte her har 2.000 mennesker i menigheten gått bort, kan Aasen fortelle. Selv har hun stått ved mer enn 1.000 kister.

For 15 år siden innledet kirken et samarbeid med Galleri Kampen om en påskeutstilling i våpenhuset. Noe som vakte en del reaksjoner i starten. – Etter hvert har folk satt pris på dette, sier Aasen, som syns påskeutstillingen skaper liv.

Liv i kirken skaper også de nye glassmaleriene. – Kirken

FOTO: ARBEIDERBLADETS ARKIV

var svært spartansk utsmykket, det måtte vi gjøre noe med, sier hun. I 1989 kom de første glassmaleriene, og i 1994 kom resten. Innimellom alle aktivitetene, de tjenestetelge og de kulturelle, har Aasen dyrket sin interesse for Grundtvig. I 1986 ga hun ut boka «Alle mine kilder», som er refleksjoner rundt Grundtvigs tanker. Og hun har fortsatt spennende saker på programmet.

Mona Larsen

	Man	Tirs	Ons	Tors	Fre	Lør	Søn
49	1	2	3	4	5	6	7
50	8	9	10	11	12	13	14
51	15	16	17	18	19	20	21
52	22	23	24	25	26	27	28
1	29	30	31				

25. 1. juledag 26. 2. juledag

Gledelig jul!
KAMPEN HISTORIELAG